

heder. Jeg har det Indtryk her, at man snarest vil give Ministeren for meget med Ledelsen af gøre. Jeg finder, at saadan noget som det, om nogle af Skuespillerne i deres Ferietid rejser til Paris og giver Forestilling der, uden at det koster Staten noget, er en Sag, som Ministeren ikke skal blande sig i; jeg synes ikke, det vilde være rigtigt, om man tog sig af den Ting, og i det hele taget tror jeg nok, at der snarest kan være en Fare i, at en Minister giver sig til at dirigere for meget paa Teatret. Det var det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa inde paa. Jeg maa blot feje for min egen Dør og sige, at jeg kan jo gerne indrømme, at jeg er blevet noget mere forelsket i det kongelige Teater, efter at jeg er kommet herover, men denne Forelskelse har i alt Fald ikke givet sig Udslag i, at jeg har søgt at gribe utilbørligt ind i Teatrets Ledelse.

Jeg vil ogsaa sige, at det Løb op til Ministeren, som navnlig det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen talte om, har jeg ikke mærket noget til. Jeg tror ikke, der er noget om det. Ja, lige i de første Dage, en Minister kommer, bliver han overrendt af alle, ogsaa af nogle Mennesker fra Teatret; men ellers mærker jeg ikke noget dertil. Jeg synes ikke, der er noget af den Slags. Og det er efter mit Skøn ikke Ministeren, der griber ind i Teatrets Dispositioner i Enkelthederne, hvad jeg heller ikke mener det bør være. Jeg mener ikke en Gang, at det er en Selvfølge, at Ministeren skal gribe ind, naar Talen er om at engagere en Skuespiller. Han kan blive nødt til det naturligvis og maa give sit Besyv med, naar Talen er om at bevilge et ekstrastort Honorar til en Skuespiller eller Skuespillerinde. Men jeg mener, at han ogsaa der i Hovedsagen bør lade sig lede af, hvad Direktøren erklærer er sagligt og rigtigt for Teatret.

Jeg maa i denne Forbindelse sige, at jeg er ikke saa betænkelig ved, at der gives nogle forholdsvis høje Gager eller Honorarer paa det kongelige Teater, og jeg tror ikke, man skal nævne som Vidnesbyrd om, at der ikke er nogen økonomisk Ledelse derovre, at der gives enkelte meget fremragende Skuespillere et Honorar, der gaar betydeligt op over Ministeragerne. Jeg mener, at det ikke blot er fuldt forsvarligt, men jeg mener, det er god Økonomi ved Teatret, og at det ligefrem er nødvendigt at have det saadan, at man kan indlade sig paa det, for skal vi drive det kongelige Teater med anden Rangs Skuespillere, saa maa vi hellere opgive det hele. Og hvis man siger, det kommer det ikke til, thi de store Skuespillere vil alligevel hellere spille paa det kongelige Teater end paa

private Teatre, saa tror jeg nok, det er rigtigt, men vi er jo Mennesker alle sammen, og kan der tjenes 50 000—100 000 Kr. ved at optræde paa et privat Teater, medens man kun kan faa 15 000 Kr. paa det kongelige Teater, saa hører der næsten mere end menneskelig Storhed til at sige: jeg bliver alligevel ved det kongelige Teater. Jeg tror, at der da vilde blive mange Tilfælde, hvor vi vilde komme til at undvære disse første Rangs Kræfter. Og siger man heroverfor, at de kommer nok tilbage igen, er det maaske rigtigt, men det kan jo ikke nytte, hvis de kommer tilbage i den Tilstand, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen omtalte. Naar de er ødelagt af at være ude i Provinsen, ved Privatteatrene, saa har vi ikke meget ud af at faa dem igen; saa skulde vi netop hellere have beholdt dem, saa de kunde være blevet under den gode Indflydelse hele Tiden.

Jeg tror altsaa ikke, at Teatrets Økonomi gavnes ved, at man lader være med at betale de enkelte store Gager til enkelte Skuespillere. Det betyder saa lidt i hele Teatrets Økonomi. Man kan nævne fire Skuespillere, som man finder er urimeligt højt gageret, men den Overpris, der betales dem, beløber sig dog ikke til mere end 100 000 Kr. i alt, og Lønningerne er i alt oppe paa 2 300 000—2 400 000 Kr., saa det, at man kunde have undgaaet at give disse enkelte Skuespillere en noget højere Gage, vilde ikke have forbedret Resultatet væsentligt, tværtimod, det vilde have forringet det, idet jeg mener, at disse noget højt gagerede Skuespillere bringer en Indtægt til Teatret, som meget rigeligt opvejer det noget højere Honorar, de har faaet.

Det ærede Medlem Hr. Ibsen havde en Plan om, at man kunde gøre Teatret til en mere fri, af Staten uafhængig, Institution, mod at man gav et Tilskud paa et lille overkommeligt Beløb — han nævnte 400 000 Kr. Jeg tror, at det er at se for sangvinsk paa det, at Teatret skulde kunne nøjes med et saadant Tilskud, at altsaa en Privatmand, som fik det, skulde kunne administrere saa meget billigere, at han skulde kunne yde det samme, som Teatret nu yder, mod at faa de 400 000 Kr. dertil. Jeg tror ikke, han vil kunne det. Ja, hvis han maa bortfjerne Operaen og Balletten, saa er det noget andet; men hvis han skal drive Teatret under samme Forhold som nu, tror jeg ikke, det gaar. Endnu mindre har jeg nogen Tro til, at Teatret derigennem oven i Købet skulde kunne oparbejde et betydeligt Over-skud.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr.